

**DE RECHTBANK VAN EERSTE AANLEG
TE BRUGGE
VEERTIENDE KAMER VAN
5 DECEMBER 2011**

zetelende in correctionele zaken, heeft het volgende vonnis uitgesproken:

IN DE ZAAK, ambtshalve vervolgd door het Openbaar Ministerie:

bij wie zich voegde als burgerlijke partij ter terechtzitting van 07.11.2011:

Het Centrum voor Gelijkheid van Kansen en voor Racismebestrijding met
maatschappelijke zetel te 1000 Brussel, Koningsstraat 138

met een eis zoals vermeld in de neergelegde nota dd.07.11.2011;

vertegenwoordigd door meester D. Dewandeleer, advocaat te Brussel

tegen:

H. E.,
geboren te Luik op (...),
bediende,
wonende te 8400 Oostende, (...);

bijgestaan door meester P. Noë, advocaat te Deinze;

Verdacht van
te Oostkamp op 10 oktober 2009

Aanzetten tot haat of geweld tegen een groep of gemeenschap of leden ervan wegens
een zogenaamd ras, de huidskleur, de afkomst of de nationale of etnische afstamming
van deze leden of van sommige onder hen in een van de art. 444 van het Strafwetboek

bedoelde omstandigheden namelijk in tegenwoordigheid van verscheidene personen in een plaats die niet openbaar is maar toegankelijk voor een aantal personen die het recht hebben er te vergaderen of ze te bezoeken namelijk door er volgende uitspraak te doen :

"meisjes worden door vreemdelingenbendes verkracht en geschoffeerd"

"onze arbeiders, jong en oud wo

den geminacht en vernederd. Door vreemde elites worden ze in het gezicht gespuwd.

Wie krijgt de jobs, kameraden ? Wie krijgt het geld? Wie krijgt de sociale woningen?

Wie krijgt de sociale hulp ? Wie wordt er in dit land royaal bedeed en behandeld ? De

immigrant, de illegaal".

Gelet op de dagvaarding aan de beklaagde betekend.

Gezien de stukken van de bundel.

Gelet op de vordering van de burgerlijke partij.

Gehoord het Openbaar Ministerie in zijn vordering.

Gehoord de beklaagde in zijn antwoorden en verdediging.

De behandeling en de debatten van de zaak hadden plaats in openbare terechtzitting.

1. Relevante feitelijke gegevens

Op zaterdag 10 oktober 2009 houdt het N een jeugdcongres in de zaal 'T D' te Oostkamp (Moerbrugge).

Er zijn een tweehonderdtal aanwezigen.

Op het congres zijn er naast toespraken en infostands ook muziekoptredens voorzien.

Tijdens het congres worden door een cameraploeg beeldopnames gemaakt die later worden uitgezonden in het duidingsmagazine K., meer bepaald in de uitzending van 16 oktober 2009 op de zender 'één'.

Tevens worden beelden gemaakt door een Nederlandse cameraploeg, voor het Nederlandse duidingsmagazine .

In de bewuste reportage, gemaakt voor het duidingsmagazine 'K' is, naast de nodige sfeerbeelden van de bijeenkomst, onder meer te zien hoe de heer H. E., huidig beklaagde en organisator van het N., de menigte toespreekt.

In onderling overleg met de Federale Gerechtelijke Politie te Brugge wordt de Centrale Dienst van de Federale Gerechtelijke Politie, aangesproken om in samenspraak met een juridisch expert een analyse/evaluatie te maken van de gehouden toespraken/teksten van gebrachte songs en meer in het bijzonder deze die men kon zien in het programma 'K' van 16 oktober 2009, dit met de bedoeling om na

te gaan in hoeverre deze toespraken/songteksten aanleiding zouden kunnen geven tot gerechtelijke inbreuken.

Op 12 januari 2010 ontvangt de Federale Gerechtelijke Politie te Brugge het desbetreffende rapport.

Uit het rapport blijkt dat beklaagde onder meer de volgende uitspraken doet:

- ... meisjes worden door vreemdelingenbendes verkracht en geschoffeerd...
- onze arbeiders, jong en oud, worden geminacht en vernederd. Door vreemde elites worden ze in het gezicht gespuwd. Wie krijgt de jobs, kameraden? Wie krijgt het geld? Wie krijgt er sociale woningen? Wie krijgt sociale hulp? Wie wordt er in dit land royaal bedeed en behandeld? De immigrant, de illegaal...

Beklaagde wordt hierop gecontacteerd met het oog op verhoor in de lokalen van de politiezone Oostende, doch hij weigert evenwel dienaangaande verhoord te worden omdat hij het voorwerp van de tenlastelegging niet inziet. Hij vraagt zich af welke uitspraken hij gedaan heeft die niet met de werkelijkheid overeenstemmen.

Ook naar aanleiding van een hernieuwde poging tot verhoor dd. 20.10.2011 beperkt beklaagde zich tot het stellen dat hij niets wenst te verklaren.

2. Beoordeling

Beklaagde wordt blijkens de tenlastelegging vervolgd op grond van artikel 20, 4° van de Wet van 30 juli 1981 tot bestraffing van bepaalde door racisme of xenofobie ingegeven daden, hetwelk stelt:

Met gevangenisstraf van een maand tot een jaar en met geldboete van vijftig euro tot duizend euro of met een van die straffen alleen wordt gestraft (..) 4° hij die in een van de in artikel 444 van het Strafwetboek bedoelde omstandigheden (in casu in tegenwoordigheid van verscheidene personen in een plaats die niet openbaar is maar toegankelijk voor een aantal personen die het recht hebben er te vergaderen of ze te bezoeken) aanzet tot haat of geweld jegens een groep, een gemeenschap of de leden ervan, wegens een van de beschermde criteria (nationaliteit, zogenaamd ras, huidskleur, afkomst, of de nationale of etnische afstamming), en dit, zelfs buiten de in artikel 5 bedoelde domeinen.

De vrijheid van meningsuiting is één van de pijlers van een democratische samenleving. Zij geldt niet alleen voor de "informatie" of de "ideeën" die gunstig worden onthaald of die als onschuldig en onverschillig worden beschouwd, maar ook voor die welke de Staat of een andere groep van de bevolking schokken, verontrusten of kwetsen (zie nuttig: Arbitragehof 12 juli 1996, RW 1996-97, 1222).

Het recht op vrije meningsuiting is evenwel niet absoluut. Ongeacht het gegeven dat eenieder ertoe gehouden is de grondwettelijk beschermde vrijheid van meningsuiting van anderen te eerbiedigen, volgt uit artikel 19 van de Grondwet in samenhang met artikel 10.2 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en artikel 19.3 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten dat de

vrijheid van meningsuiting kan worden onderworpen aan bepaalde formaliteiten, voorwaarden, beperkingen of sancties welke bij wet zijn vastgesteld en die in een democratische samenleving nodig zijn ter bescherming van de in bovenvermelde verdragsbepalingen uitdrukkelijk vermelde doelstellingen (zie nuttig: Arbitragehof 12 juli 1996, RW 1996-97, 1222).

De antiracismewet is een noodzakelijke maatregel voor de bescherming van de reputatie en de rechten van anderen en vormt in een democratische samenleving een legitieme beperking op de vrijheid van meningsuiting, van vergadering en van vereniging (zie nuttig: Brussel 18 april 2006, AM 2007, 381).

Het feit dat het aanzetten in het openbaar tot discriminatie, haat of geweld jegens een groep, een gemeenschap of de leden ervan, wegens het ras, de huidskleur, de afkomst of de nationale of etnische afstamming van deze leden of van sommigen onder hen, bestraft wordt, houdt aldus geen beperking van het recht op vrijheid van meningsuiting in die onverenigbaar is met art. 10 E.V.R.M. (zie nuttig: Cass. 4 oktober 2006, Rev. dr. pén. 2007, 241).

Ter zitting van 7.11.2011 vroeg de verdediging de vrijspraak in hoofde van de beklaagde.

Kern van het betoog van de verdediging komt hierop neer dat beklaagde enkel het aanklaarten van een maatschappelijk probleem, of nog: het bekritisieren van een politiek systeem voor ogen heeft gehad, hetgeen niet gelijk dient te worden gesteld met het aanzetten tot haat en woede jegens een groep, gemeenschap of de leden ervan in de zin van de antiracismewet.

De verdediging verwijst in dit verband naar een aantal stukken (een artikel uit de Gazet van Antwerpen dd. 6.03.2008, de weerslag van een parlementaire vraag dd. 6.03.2008 en een artikel, uitgaande van een onderzoekster van het Leuvens Instituut voor Criminologie dd. 25 oktober 2009) waaruit zou moeten blijken dat het thema van de verkrachtingen door vreemdelingenbendes destijds actueel was.

Tevens verwijst de verdediging naar de Mercuriale dd. 1 september 2011 van de heer Yves L., Procureur-generaal bij het Arbeidshof te Antwerpen, dewelke een aantal verwijzingen zou bevatten naar de invloed van de migratie op het Belgisch sociaalzekerheidsrechtelijk en economisch bestel.

De rechtbank is evenwel van oordeel dat de in casu gewraakte uitspraken vanwege beklaagde, gelet op de bijzondere context waarin zij zijn gebeurd, de grenzen van de (toelaatbare) loutere maatschappijkritiek ver overstijgen.

In dit verband kan worden verwezen naar de opruiende, provocerende en tot intolerantie aanzettende omstandigheden waarin de uitspraken werden verricht, meer bepaald:

- naar aanleiding van een speciaal daartoe ingerichte bijeenkomst/rockconcert met de bedoeling het intolerante gedachtengoed uit te dragen en te verspreiden onder de aanwezigen, omkaderd door de aanwezigheid van sprekers en muziekgroepen met uitgesproken sympathieën voor dergelijk gedachtengoed (cfr. Axel R., Tim M., 'Brigade M',...),

- het opruiende woordgebruik, de opruiende ondertoon en de overige begeleidendende omstandigheden (cfr. gebruik van stickers, brengen van de Hitlergroet tijdens de optredens,...) waarmee de uitspraken gepaard gingen.

De door beklagde gedane uitspraken kunnen, gelet op de bijzondere context waarin zij zijn gebeurd, dan ook niet anders opgevat worden dan als een tot haat en woede aanzettende assimilatie van vreemdelingen met criminelen enerzijds en sociaal profitaat anderzijds.

"Haat" in de zin van de antiracismewet omvat immers de intolerantie, waaraan uitdrukking wordt gegeven in de vorm van een agressief nationalisme en etnocentrisme, discriminatie en vijandigheid tegen minderheden, immigranten en afstammelingen van immigranten (zie in dit verband Cass. 4 oktober 2006, Rev. dr. pén. 2007, 241, hetwelk verwijst naar de definitie gegeven in het bestreden arrest van 18 april 2006).

Daarbij is het geenszins vereist dat de dader openlijk zijn wil zou hebben geuit om een publiek of een persoon aan te zetten tot bepaalde, concrete of bepaalbare daden van racisme of xenofobie (zie nuttig: Cass. 19 mei 1993, Arr. Cass. 1993, 514).

Feit is dat beklagde, gelet op de concrete omstandigheden eigen aan de zaak, duidelijk de wil gehad heeft om met zijn uitspraken een menigte aan te zetten tot onverdraagzaamheid/intolerantie en dus tot haat en woede jegens een groep, gemeenschap of leden ervan in de zin van artikel 20, 4° van de Antiracismewet.

Er wordt immers middels een naar het grote publiek gevoerde propaganda een dermate hatelijk beeld opgehangen van vreemdelingen, ten einde bij de bevolking (al dan niet reeds latent aanwezige) gevoelens van vreemdelingenhaat op te wekken, te voeden en/of aan te wakkeren.

Beklaagde verklaarde in dit verband overigens, zo leert de reportage, dat het gebruik maken van een rockconcert een nieuw concept was om de jongeren te bereiken en zijn 'politieke boodschap' -dewelke naar het oordeel van de rechtbank de grenzen van de toelaatbare loutere maatschappijkritiek aldus ver overschrijdt- over te brengen.

In de gegeven omstandigheden kan er dan ook geen twijfel bestaan met betrekking tot het al dan niet voldaan zijn aan het morele bestanddeel -bijzonder opzet in de zin van de wil om aan te zetten tot haat en woede (zie nuttig: Grondwettelijk Hof, 12 februari 2009, nr. 17/2009) - van het misdrijf.

De uitspraken werden tevens verricht, minstens in tegenwoordigheid van verscheidene personen in een plaats die niet openbaar is maar toegankelijk voor een aantal personen die het recht hebben er te vergaderen of ze te bezoeken, zodat ook aan het constitutief bestanddeel van de openbaarheid in de zin van artikel 444 Sw. voldaan is.

De feiten zijn, in het kader van een democratische samenleving, ernstig te noemen.

Zij wijzen op een asociale ingesteldheid en een gebrek aan respect voor de gelijkheid van de rechten van de mens en voor de gelijkwaardigheid van elk individu.

De uitspraken van beklagde getuigen immers van een verregaande intolerantie jegens vreemdelingen dewelke hij middels propaganda, bijeenkomsten en voordrachten wenst uit te dragen naar zijn (potentiële) volgelingen, in de eerste plaats de jeugd.

De straftoemeting moet niet alleen de vergeldingsbehoefte dienen maar ook de speciale en generale preventie. De op te leggen straf moet dan ook van aard zijn de beklagde ervan te weerhouden zich in de toekomst nog aan dergelijke feiten schuldig te maken, hem aan te sporen tot meer verantwoordelijkheidsbesef en tot het naleven van de wet.

De straftoemeting moet voorts worden bepaald gelet op de aard en de objectieve ernst van de bewezen verklaarde feiten, de begeleidende omstandigheden en de persoonlijkheid van de beklagde zoals die blijkt uit zijn strafrechtelijk verleden, zijn gezinstoestand en zijn arbeidssituatie voor zover bekend.

De beklagde is een thans 61-jarige man. Hij liep in het verleden reeds een veroordeling op wegens vernieling of beschadiging van roerende goederen met behulp van geweld of bedreiging.

Hiernabepaalde bestraffing is passend en afdoende teneinde beklagde het - ontoelaatbare van zijn handelswijze te doen inzien en hem van recidive te weerhouden.

Gelet op de aard van de feiten is de rechtbank van oordeel dat een ontzetting uit de rechten voorzien wordt.

OP BURGERLIJK GEBIED

De vordering van HET CENTRUM VOOR GELIJKHEID VAN KANSEN EN VOOR RACISMEBESTRIJDING komt de rechtbank ontvankelijk en gegrond voor, voor een bedrag van 1 €, meer de gerechtelijke intèsten en de kosten.

Tevens wordt de beklagde veroordeeld tot het betalen van de rechtsplegingsvergoeding aan de burgerlijke partij voor een bedrag van 165 €, zoals gevorderd.

OM DEZE REDENEN:

Gelet op de hiernavolgende artikelen, door de Voorzitter aangeduid:
artikelen 40, 42, 43 en 100 van het strafwetboek;
artikelen 1382 en 1383 van het burgerlijk wetboek;
artikelen 11, 12, 14, 31, 36, 37 en 41 van de wet van 15 juni 1935;
artikelen 162, 182, 184, 185, 189, 190, 194 en 195 van het wetboek van strafvordering;
artikelen 8 en 14 van de wet van 29 juni 1964;
en alle overige in de dagvaarding vernielde en hiervoren aangehaalde wetsartikelen.

DE RECHTBANK,

Recht doende op tegenspraak.

Verklaart de feiten onder de tenlastelegging bewezen.

Veroordeelt de beklaagde tot

een gevangenisstraf van DRIE MAANDEN en een geldboete van HONDERD EURO (€ 100,00).

Zegt dat bij toepassing van artikel 1 van de Wet van 5 maart 1952 zoals gewijzigd bij de wetten van 22 december 1989, 20 juli 1991, 26 juni 1992, 24 december 1993, 26 juni 2000 en 7 februari 2003 voormelde geldboete met vijfenveertig decimes verhoogd wordt en aldus gebracht op VIJFHONDERDVIJFTIG EURO (€ 550,00).

Beveelt dat, bij gebrek aan betaling binnen de door de wet bepaalde tijd, voormelde geldboete zal mogen vervangen worden door een gevangenisstraf van één maand.

Stelt vast dat de veroordeelde nog geen veroordeling opgelopen heeft tot een criminele straf of tot een hoofdgevangenisstraf van meer dan twaalf maanden (artikel 4 van de wet van 10 februari 1994) en meent dat een opdeproefstelling van aard is om de verbetering van deze veroordeelde te doen verhopen.

Beveelt dat de tenuitvoerlegging van onderhavig vonnis, gelet op artikel 8 der wet van 29 juni 1964, binnen de perken van artikel 14 van dezelfde wet, uitgesteld wordt voor een termijn van DRIE JAAR voor wat betreft de uitgesproken gevangenisstraf.

Verklaart de veroordeelde ontzet uit de rechten voorzien in artikel 31 lid 1 Sw., overeenkomstig artikel 27 van de Wet van 30 juli 1981 voor een termijn van vijf jaar.

Verwijst de veroordeelde tot het betalen van de kosten van het geding, in zijn geheel begroot op € 37,62.

Verwijst de veroordeelde, krachtens artikel 91, tweede lid van het K.B. van 28/12/1950 houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken, tot betaling van de vaste vergoeding voor beheerskosten in strafzaken van € 31,28 (geïndexeerd zoals voorzien in artikel 148 K.B. 28/12/1950 en de ministeriële omzendbrief nr. 131bis (B. S. 16/02/2011)).

Verplicht de veroordeelde om boven de correctionele hoofdstraf een bedrag van vijftientig euro + 45 decimes = €137,50 te betalen bij wijze van bijdrage tot de financiering van het bijzonder Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders (artikel 29 van de wet van 1 augustus 1985, zoals laatst gewijzigd door K.B. dd 31.10.2005).

Stelt de overtuigingsstukken OS/10/0610 en OS/09/5047 ter beschikking van het Openbaar Ministerie, teneinde er mee te handelen als naar recht.

OP BURGERLIJK GEBIED:

Verklaart de vordering van de burgerlijke partij ontvankelijk en in volgende mate gegrond.

Veroordeelt de beklaagde om te betalen aan de burgerlijke partij:

de som van € 1,00, meer de gerechtelijke intresten vanaf heden tot datum der algehele betaling aan de wettelijke intrestvoet en meer de kosten daarin begrepen een rechtsplegingsvergoeding van € 165,00.

Alles wat voorafgaat werd overeenkomstig de bepalingen van de wet op het gebruik der talen in het Nederlands behandeld.

Aldus gevonnist en uitgesproken op de openbare terechtzitting van vijf december tweeduizend en elf.

Waar zetelden :

E. D'HOOGHE, rechter, waarnemend Voorzitter bijwettig belet van de Titularis en andere rechters ouder in rang van benoeming

N. DE LEERSNIJDER, rechter;

B. SALEMBIER, rechter;

F. MADDENS, Substituut procureur des Konings;

G. MILH, griffier.

G. MILH

E.D'HOOGHE

N. DE LEERSNIJDER

B. SALEMBIER